

Carles Mallol obre el nou Projecte T6

El passat mes de febrer el Teatre Nacional de Catalunya va inaugurar la cinquena edició del Projecte T6, amb la qual encetava una nova línia que es concreta en un programa marcadament jove (sis autors que ronden la trentena) i la producció de tres estrenes anuals que, per primera vegada, disposaran d'un equip tècnic i artístic fix, i d'una companyia estable formada per nou intèrprets ben coneguts: J. Banacolocha, R. Boladeras, O. Castellví, M. Iscla, A. Moliner, J. Negrié, A. Poch, D. Vert i L. Villanueva. L'encarregat d'aixecar-ne el teló ha estat Carles Mallol (Figueres, 1981), un empordanès que va descobrir la seva vena dramàtica a l'institut i que ben aviat s'hi va implicar fins al punt de formar un grup, el DTM, amb el qual, i abans de fer els 20 anys, va estrenar tres muntatges al Teatre Municipal El Jardí de Figueres. Després se'n va anar a Barcelona a estudiar comunicació audiovisual –tot i que cada cap de setmana tornava cap a casa per continuar els assajos–, i al cap de poc direcció i dramaturgia a l'Institut del Teatre. Aleshores va néixer La Soga, un grup que li ha permès fer teatre com a ell li agrada. «Abans jo era dels que per escriure s'asseuen a l'ordinador», ens diu, «i amb ells, en canvi, vaig aprendre a fer un treball en procés i a escriure una mica sobre la marxa. Parteixo d'una base, és clar, però no és mai un text tancat, sinó obert a tota mena de canvis i suggeriments que el fan molt més enriquidor, sobretot si jo també en sóc el director». Sigui gràcies a la metodologia o a les seves aptituds naturals, el cert és que com a autor és d'allò més prolífic (cap a una vintena de textos), i les estrenes tampoc no se li resisteixen gaire (una mitja dotzena). La darrera ha estat la que ha obert el T6, *M de Mortal*, un sorprenent i imaginatiu muntatge inspirat en el món del còmic que ens explica el dilema d'una professora de català

Primaris

Encara és al forn, però, si tot va bé, *Primaris* –centrada en el tema de la violència escolar portada a l'extrem– es podrà veure al juny a La Planeta, i serà la segona peça que estrena a Girona, cosa que li agradaria fer més sovint, «però no és gens fàcil». La primera va ser *L'home perseguit* (premi DAC, 2007), presentada en aquesta mateixa sala i dirigida per Xavier Pujolràs.

MARC VICENS

convertida en una superheroïna obligada a triar entre salvar el món o el seu matrimoni.

Mallol explica que, al principi, la idea era fer una obra que parlés de les relacions de parella, però que, de mica en mica, la cosa es va anar «embolicant» fins a crear un món en què, com ja és habitual en ell, conviuen realitat i fantasia o, si voleu, ciència ficció (*Stereo, Morin els contes...*). Sobre aquesta constant, diu: «No sé ben bé d'on em ve, potser és per influència del cinema o de la televisió, o potser només és una etapa que amb el temps superaré, però que ara em dóna el motor del text. M'hi sento còmode i crec que així l'obra té més capes. Externament pot tenir una aparença divertida, desenfadada i fins i tot banal, però per sota hi plantejo la possibilitat de reflexionar sobre determinats temes que m'interessen i que tenen a veure amb una realitat concreta i propera. No crec que el teatre pugui canviar el món ni tinc la pretensió d'arreglar-lo, per això em centro en qüestions més abastables, més "petites", però no per això menys complicades o importants, i sempre amb la intenció que el públic s'ho passi bé, que és la mateixa que ens guia a nosaltres quan preparem l'espectacle. A més, aquest plantejament també podria ser una bona manera d'atreure gent jove cap al teatre, perquè hi ha una franja d'edat que no hi va». Això és evident; el perquè, però, ja són figures d'un altre paner.